

Sygn. akt VIII C 826/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) S.A. w (...)

przeciwko T. F.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego T. F. na rzecz powoda (...) S.A. w (...) kwotę 2.372 zł. (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a) od kwoty 1.077 zł. (jeden tysiąc siedemdziesiąt siedem złotych) od dnia 15 lutego 2018 roku do dnia 20 lutego 2018 roku,

b) od kwoty 1.206,50 zł. (jeden tysiąc dwieście sześć złotych pięćdziesiąt groszy) od dnia 21 lutego 2018 roku do dnia 20 marca 2018 roku,

c) od kwoty 1.336 zł. (jeden tysiąc trzysta trzydzieści sześć złotych) od dnia 21 marca 2018 roku do dnia 20 kwietnia 2018 roku,

d) od kwoty 1.465,50 zł. (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt groszy) od dnia 21 kwietnia 2018 roku do dnia 20 maja 2018 roku,

e) od kwoty 1.595 zł. (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych) od dnia 21 maja 2018 roku do dnia 20 czerwca 2018 roku,

f) od kwoty 1.724,50 zł. (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia cztery złote pięćdziesiąt groszy) od dnia 21 czerwca 2018 roku do dnia 20 lipca 2018 roku,

g) od kwoty 1.854 zł. (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt cztery złote) od dnia 21 lipca 2018 roku do dnia 20 sierpnia 2018 roku,

h) od kwoty 1.983,50 zł. (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy) od dnia 21 sierpnia 2018 roku do dnia 20 września 2018 roku,

i) od kwoty 2.113 zł. (dwa tysiące sto trzynaście złotych) od dnia 21 września 2018 roku do dnia 20 października 2018 roku,

j) od kwoty 2.242,50 zł. (dwa tysiące dwieście czterdzieści dwa złote pięćdziesiąt groszy) od dnia 21 października 2018 roku do dnia 20 listopada 2018 roku,

k) od kwoty 2.372 zł. (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt dwa złote) od dnia 21 listopada 2018 roku do dnia zapłaty,

2. oddała powództwo w pozostałej części,

3. zasądza od pozwanego T. F. na rzecz powoda (...) S.A. w (...) kwotę 1.017 zł. (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 826/18

UZASADNIENIE

W dniu 15 lutego 2018 roku powód (...) ((...)) S.A. w (...), reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko T. F. powództwo o zapłatę kwoty 2.392,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) S.A. w dniu 22 marca 2017 roku umowy pożyczki nr (...). Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązanie w następstwie czego pożyczkodawca wypowiedział umowę, stawiając całość zadłużenia w stan wymagalności z dniem 5 września 2017 roku. Na dochodzoną należność składają się: kapitał – 1.350 zł, opłata przygotowawcza – 964,97 zł, odsetki naliczone przez pierwotnego wierzyciela – 48,04 zł oraz przez powoda – 29,52 zł. Powód wyjaśnił ponadto, iż nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji z dnia 9 października 2017 roku.

(pozew k. 3-4v.)

W dniu 23 marca 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości podnosząc, iż powód nie wykazał, aby umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana, a zadłużenie postawione w stan wymagalności.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 22, sprzeciw k. 25-27)

Na rozprawie w dniu 16 listopada 2018 roku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 37-38)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2017 roku pierwotny wierzyciel (...) Spółka Akcyjna w W. udzielił pozwanemu T. F. pożyczki w kwocie 1.500 zł na okres 20 miesięcy, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wraz z opłatą przygotowawczą (1.090 zł) i umownymi odsetkami w wysokości 10% w stosunku rocznym w 20-stu miesięcznych ratach (do 20 listopada 2018 roku), zgodnie z harmonogramem spłat. Na każdą ratę składały się: kapitał – 75 zł, opłata przygotowawcza – 54,50 zł oraz odsetki w zmiennej wysokości. W umowie zastrzeżono także, że odsetki od zadłużenia przeterminowanego równe będą stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie (14%). Pożyczkodawca mógł rozwiązać umowę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia pożyczkobiorcy ze spłatą zadłużenia, przekraczającego 60 dni, przy czym zastrzeżono, że dla skuteczności wypowiedzenia konieczne jest doręczenie oświadczenia o wypowiedzeniu w formie pisemnej.

(umowa pożyczki z załącznikami k. 5-8v., okoliczności bezsporne)

Pozwany nie dokonywał terminowej spłaty pożyczki, w konsekwencji pierwotny wierzyciel w dniu 21 sierpnia 2017 roku sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. W jego treści wskazał, że w związku z rozwiązaniem umowy wymagalne zadłużenie wyniosło 2.352,35 zł, na co składa się: kapitał – 1.350 zł, opłata przygotowawcza – 964,97 zł, odsetki – 36,76 zł, odsetki od zadłużenia przeterminowanego – 0,62 zł. Do akt sprawy nie został złożony dowód nadania/doręczenia przedmiotowego oświadczenia.

(wypowiedzenie umowy k. 10, okoliczności bezsporne)

W dniu 28 września 2017 roku (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z (...) ((...)) S.A. w (...) umowę cyklicznego przelewu wierzytelności, w treści której ustalono zasady, w oparciu o które nastąpi przeniesienie przez cedenta na rzecz cesjonariusza istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem dłużników cedenta, wynikających z niespłaconych i wymagalnych należności z tytułu umów o kredyt konsumencki. Cedent oświadczył, że na dzień zawarcia porozumień będzie uprawniony do dokonywania cesji wierzytelności określonych w ich treści. Wzór porozumienia stanowił załącznik nr 3.

W dniu 6 października 2017 roku powód zawarł z A. Polska porozumienie stanowiące załącznik nr 3 do umowy cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 września 2017 roku, obejmujące wierzytelności wynikające z umów pożyczek m.in. wobec dłużnika T. F..

W wykazie wierzytelności do porozumienia z dnia 6 października 2017 roku wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi 2.363,01 zł.

(umowa ramowa k. 11-12v., porozumienie k. 12v.-13, oświadczenie o zapłacie ceny k. 13v., wykaz wierzytelności k. 14, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

Powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił.

W niniejszej sprawie powód wykazał, że udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 1.500 zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wraz z odsetkami w 20 miesięcznych ratach. Na potwierdzenie swoich twierdzeń powód złożył egzemplarz umowy pożyczki sygnowany podpisem pozwanego, którego autentyczność nie była w sprawie podważana. W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd przyjął ponadto, iż w ramach zaciągniętego zobowiązania pozwany spłacił wyłącznie dwie pierwsze raty pożyczki oraz 16,03 zł w ramach trzeciej raty (spłata zaliczona na poczet opłaty przygotowawczej), a następnie zaprzestał dalszych wpłat. Tym samym do spłaty pozostał kapitał w wysokości 1.350 zł (18 x 75 zł) oraz opłata przygotowawcza w wysokości 964,97 zł (38,47 zł + 17 x 54,50 zł). Podkreślenia wymaga,

że to na pozwanym ciążyła powinność wykazania (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż spłacił zadłużenie w całości bądź też w większym zakresie, aniżeli wskazanym przez powoda, jeśli z powyższego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Pozwany nie tylko zaś nie przedstawił dowodu na powyższe, ale nawet w treści sprzeciwu nie zgłosił żadnych twierdzeń w powyższym zakresie. Sąd przyjął przy tym, że pierwotny wierzyciel był uprawniony do naliczenia opłaty przygotowawczej w wysokości 1.090 zł. Przypomnienia wymaga, że obowiązujące przepisy prawa nie zabraniają stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na opłatę przygotowawczą. Ustalona przez pożyczkodawcę opłata mieści się w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest ustalana, stosownie do art. 36a ust. 1 cyt. ustawy, poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali 6 miesięcy przekroczyć 40% całkowitej kwoty kredytu (25% + 15%), w skali roku 55% (25% + 30%), w skali 2 lat 85% (25% + 60%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu, stosownie do art. 36a ust. 2 cyt. ustawy (w niniejszej sprawie, wobec zobowiązania zaciągniętego na 20 miesiące, limit ten jest równy kwocie 1.124 zł). W tym miejscu zaznaczyć należy, że wartości maksymalne przewidziane w art. 36a cyt. ustawy zostały ustalone przez ustawodawcę w oparciu o analizę danych dotyczących działalności kredytodawców, odzwierciedlających realia rynku kredytowego. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 roku o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw, mocą której wprowadzono przepis art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, część kosztów związanych z udzieleniem pożyczki ma charakter stały, niezależny od okresu kredytowania: np. ocena zdolności kredytowej klienta, w tym sprawdzenie jego historii w Biurze (...) oraz biurach informacji gospodarczej, przygotowanie umowy w formie papierowej i przekazanie jej klientowi (w przypadku firm operujących w Internecie konieczność dostarczenia umowy pocztą), wycena ryzyka klienta na dzień zawarcia umowy (ryzyko stanowi również element części ruchomej limitu kosztów, ponieważ wraz z wydłużaniem okresu kredytowania ryzyko wzrasta), utrzymywanie baz danych o klientach (konieczność wypełniania wymogów związanych z ochroną danych osobowych), wynagrodzenia pracowników etc. W przypadku pożyczek udzielanych na niskie kwoty, a takie dominują w portfelach firm pożyczkowych, stosunek kosztów stałych do kwoty pożyczki zazwyczaj jest wysoki. I tak, w segmencie mikropożyczek, gdzie okres kredytowania na ogół nie przekracza miesiąca, koszty operacyjne kształtują się na poziomie 15–27% kwoty pożyczki. Do kosztów operacyjnych należy dodać koszt ryzyka, który w segmencie mikropożyczek oscyluje w granicach 11% (odsetek pożyczek straconych), zatem przeciętne koszty w tym segmencie kształtują się między 26% a 38% kwoty pożyczki. W ocenie ustawodawcy, wprowadzenie limitu stałego całkowitego kosztu kredytu z wyłączeniem odsetek, niezależnego od okresu kredytowania, w wysokości 25% całkowitej kwoty kredytu (pierwsza część wzoru z art. 36a ustawy) miało na celu umożliwienie przedsiębiorcom pokrycia kosztów stałych związanych z udzieleniem pożyczki. Jednocześnie limit mieszczący się w dolnej granicy kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców, miał na celu motywować przedsiębiorców do racjonalizacji kosztów. Z uwagi na fakt, że sektor pożyczek konsumenckich jest zróżnicowany, a zatem obejmuje również pożyczki udzielane na dłuższe okresy, w projekcie ustawy zaproponowano dodatkowo limit całkowitego kosztu kredytu z wyłączeniem odsetek, w wysokości 30%, uzależniony od okresu kredytowania (mający zastosowanie w skali roku). Wskazano, że koszty operacyjne w segmencie pożyczek udzielanych na dłuższe okresy stanowią 27,5% do 51% kwoty pożyczki. Do kosztów operacyjnych należy dodać koszt ryzyka, który szacuje się w tym segmencie na ok. 22%–25%. Całkowite koszty pożyczki udzielonej na okres 1 roku oscylują więc w granicach 49,5%–76% kwoty pożyczki. I w tym przypadku zaproponowany przez ustawodawcę limit mieści się w dolnych granicach kosztów ponoszonych przez pożyczkodawców (druk sejmowy nr 3460). Wskazać wreszcie należy, że za reprezentatywny przykład pożyczki przyjęto na etapie prac nad art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, sytuację, w której pożyczkobiorca otrzymuje kwotę 4.000 zł na okres 36 miesięcy, zaś kwota do zwrotu wynosi 10.800 zł, a więc jest blisko 3-krotnie wyższa. Kończąc tę część rozważań wyjaśnienia wymaga również, że firmy trudniące się udzielaniem pożyczek, w przeciwieństwie do instytucji bankowych, nie mogą osiągać wynagrodzenia w inny sposób, aniżeli przez naliczanie prowizji oraz odsetek. Oczywiście jest także, że samo naliczanie odsetek, choćby w maksymalnej przewidzianej prawem wysokości, w świetle poczynionych wyżej rozważań odnośnie stałych kosztów operacyjnych, nie jest w stanie zrekomensować pożyczkodawcom kosztów prowadzonej przez nich działalności. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że firmy, jak pierwotnego wierzyciela, prowadzą działalność nastawioną na zysk, a także, że pozwany miał pełną swobodę w wyborze instytucji, u której zamierzał się zadłużyć. Skoro więc pozwany zdecydował się skorzystać

z usług (...), uznać należy, że akceptował on wysokość naliczanej przez pożyczkodawcę w związku z wnioskowaną kwotą pożyczki, opłaty przygotowawczej. Nie sposób przy tym wymagać od pożyczkodawcy, aby na gruncie każdej z udzielanych pożyczek wykazywał wysokość poniesionych przez siebie kosztów, większość z nich, o czym była już mowa wyżej, ma bowiem stały charakter, niezależny od liczby zawartych w danym okresie umów, a zatem niemożliwe jest ich proste przeliczenie na potrzeby konkretnej umowy. Nieprzeliczalny jest również godziwy zysk, jaki pożyczkodawca ma prawo dla siebie osiągnąć i tu bowiem trudno znaleźć miarę, podług której zysk taki miałby być oceniany. Wysokość tego zysku jest niewątpliwie pochodną realiów rynkowych, te zaś, co jest rzeczą powszechnie znaną, cechuje duży dynamizm zmian. Powtórzenia wymaga, że wybór danego pożyczkodawcy należy wyłącznie do pożyczkobiorcy, to on decyduje u kogo i na jakich warunkach chce się zadłużyć. W dobie dzisiejszych czasów i dostępności szerokiej gamy ofert firm pożyczkowych w Internecie, nie nastęrcza przy tym trudności porównanie tychże ofert i wybór najkorzystniejszej. Pamiętać także należy, że pożyczkobiorca ma możliwość odstąpienia od umowy w terminie 14 dni, które to działanie rodzi wyłącznie koszty odsetkowe, a więc obiektywnie niewysokie. Oczywiście jest również, że skoro ustawodawca przewidział możliwość naliczania pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości oznaczonej w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, a jednocześnie, o czym była już mowa, brak jest przepisów prawa, które zabraniałyby stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na opłaty przygotowawcze, nie sposób przyjąć, aby zastrzegając omawianą opłatę pierwotny wierzyciel działał w sposób sprzeczny z ustawą, bądź też dążył do jej obejścia. Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 17 sierpnia 2018 roku w sprawie III Ca 686/18, z woli ustawodawcy, takie działanie powoda, które przejawia się naliczeniem pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości przewidzianej art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, jest w pełni dopuszczalne. Nie można zatem stwierdzić, że tego rodzaju zastrzeżenia umowne w istocie mają na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych.

W ocenie Sądu zasadny okazał się natomiast zarzut pozwanego, iż w sprawie nie został wykazany fakt wypowiedzenia umowy przez pożyczkodawcę. Wprawdzie powód załączył stosowne oświadczenie pierwotnego wierzyciela, to jednocześnie brak jest w aktach dowodu jego nadania/doręczenia adresatowi. W konsekwencji nie sposób przyjąć, aby oświadczenie to odniosło pożądany przez pożyczkodawcę skutek. W świetle jednak okoliczności, że przedmiotowa pożyczka podlegała spłacie do dnia 20 listopada 2018 roku, a więc na datę wyrokowania była w pełni wymagalna, brak wykazania jej wcześniejszej wymagalności ma przełożenie wyłącznie na wysokość należności odsetkowej. Jak wyjaśniono wyżej i co nie zostało podważone przez pozwanego, uiszczony przez T. F. tytułem spłaty zobowiązania kwoty pozwoliły na spłatę kapitału w kwocie 150 zł oraz opłaty przygotowawczej w kwocie 125,03 zł, do spłaty pozostały zatem odpowiednio kwoty 1.350 zł i 964,97 zł. O czym była ponadto mowa, pierwotny wierzyciel naliczył również na datę 21 sierpnia 2017 roku odsetki w kwocie 36,76 zł (kapitałowe) + 0,62 zł (karne). Dalsze odsetki należne były zatem od dnia 22 sierpnia 2017 roku od całości wymagalnego za każdy okres odsetkowy zadłużenia, a więc: za okres od dnia 22 sierpnia 2017 roku do dnia 20 września 2017 roku od kwoty 382,17 zł (zadłużenie wymagalne na dzień 22 sierpnia 2017 roku, tj. 102,50 zł trzeciej raty, 139,98 zł czwartej raty, 139,69 zł piątej raty) – w wysokości 4,40 zł, za okres od dnia 21 września 2017 roku do dnia 9 października 2017 roku (skutek cesji wierzytelności) od kwoty 521,22 zł (382,17 zł + 139,05 szóstej raty) – w wysokości 3,80 zł. Reasumując pożyczkodawca miał prawo naliczyć odsetki w łącznej wysokości 45,58 zł (36,76 zł + 0,62 zł + 4,40 zł + 3,80 zł), nie zaś w kwocie 48,04 zł jak wskazano w pozwie. Po nabyciu wierzytelności odsetki naliczał już powód, przy czym czynił to – zgodnie z twierdzeniami pozwu – wyłącznie od kwoty zadłużenia kapitałowego. Jednocześnie wobec faktu, iż powód żąda odsetek w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, Sąd przyjął, że w tej właśnie wysokości odsetki te naliczał. Wymagalny kapitał na dzień 10 października 2017 roku to 300 zł (raty od trzeciej do szóstej), a zatem odsetki wyniosły:

- 0,63 zł za okres od dnia 10 października 2017 roku do dnia 20 października 2017 roku (kapitał przeterminowany wyniósł 300 zł),
- 2,23 zł za okres od dnia 21 października 2017 roku do dnia 20 listopada 2017 roku (kapitał przeterminowany wyniósł 375 zł),
- 2,59 zł za okres od 21 listopada 2017 roku do dnia 20 grudnia 2017 roku (kapitał przeterminowany wyniósł 450 zł),
- 3,12 zł za okres od dnia 21 grudnia 2017 roku do dnia 20 stycznia 2018 roku (kapitał przeterminowany wyniósł 525 zł),

- 2,88 zł za okres od dnia 21 stycznia 2018 roku do dnia 14 lutego 2018 roku, tj. dnia poprzedzającego wniesienie pozwu (kapitał przeterminowany wyniósł 600 zł).

Przed datą wytoczenia powództwa powód był zatem uprawniony do naliczenia odsetek w łącznej wysokości 11,45 zł.

Na datę wniesienia pozwu żądanie wymagalne to: 600 zł kapitału (raty od trzeciej do dziesiątej), 419,97 zł opłaty przygotowawczej (ten sam okres), 45,58 zł odsetek pożyczkodawcy, 11,45 zł odsetek powoda, czyli łącznie – 1.077 zł. Dalsze odsetki podlegały zatem naliczeniu od kwoty 1.077 zł (w zakresie raty wymagalnej w lutym 2018 roku), a następnie od zadłużenia wymagalnego na datę każdej kolejnej raty, rozumianej jako kapitał + opłata przygotowawcza (tj. 75 zł + 54,50 zł co każdy miesiąc). Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.372 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- a) od kwoty 1.077 zł od dnia 15 lutego 2018 roku do dnia 20 lutego 2018 roku;
- b) od kwoty 1.206,50 zł od dnia 21 lutego 2018 roku do dnia 20 marca 2018 roku,
- c) od kwoty 1.336 zł od dnia 21 marca 2018 roku do dnia 20 kwietnia 2018 roku,
- d) od kwoty 1.465,50 zł od dnia 21 kwietnia 2018 roku do dnia 20 maja 2018 roku,
- e) od kwoty 1.595 zł od dnia 21 maja 2018 roku do dnia 20 czerwca 2018 roku,
- f) od kwoty 1.724,50 zł od dnia 21 czerwca 2018 roku do dnia 20 lipca 2018 roku,
- g) od kwoty 1.854 zł od 21 lipca 2018 roku do dnia 20 sierpnia 2018 roku,
- h) od kwoty 1.983,50 zł od dnia 21 sierpnia 2018 roku do dnia 20 września 2018 roku,
- i) od kwoty 2.113 zł od dnia 21 września 2018 roku do dnia 20 października 2018 roku,
- j) od kwoty 2.242,50 zł od dnia 21 października 2018 roku do dnia 20 listopada 2018 roku,
- k) od kwoty 2.372 zł od dnia 21 listopada 2018 roku do dnia zapłaty,

oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces niemal w całości (powód uległ w niecałym 1%), dlatego też była uprawniona do żądania zwrotu kosztów procesu w pełnej wysokości.

Koszty poniesione przez powoda obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 100 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 900 zł – § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 265).

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.017 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.